

בע"ה, חמ"ד של חופש תשע"ז
בסימן 50 שנה לאיחוד ירושלים

הפעלה 6 – חורבן ירושלים

ירושלים נחרבה בגלל שנאת חינוך ותיבנה באהבת חינוך

פתיחה: נקרא את הסיפור "אהבה זה כל הסיפור" (מתוך מפגש חג בהוצאת החמ"ד)

אהבה. זה כל הסיפור.

"אילו היו עוד שניים כמוהו, בית המקדש היה נבנה", אמר לי אדון כהן. אדון כהן הוא יהודי ירושלמי קשיש ונחמד. הוא מתפלל בבית הכנסת שבו אבא שלי ואני מתפללים, ולפעמים בין מנחה לערבית הוא מספר לי סיפורים מפעם. בפעם הראשונה שפנה אליי הייתי קצר רוח וחיפשתי דרך להתחמק מסיפוריו וכך להרוויח עוד כמה דקות של משחק במגרש עד שיגיע זמן התפילה, אבל אחרי ש'נאלצתי' להקשיב לו מתוך נימוס אני ממש מחכה לסיפורים שלו. ידעתם שאדון כהן היה אסיר? לא, הוא לא היה פושע ח"ו, הוא היה אסיר פוליטי בתקופת המנדט הבריטי. הוא הצטרף לאחת המחתרות שפעלו כדי לגרש את הבריטים מהארץ. אדון כהן מספר שזו הייתה תקופה איומה. "יהודים הסגירו יהודים לבולשת הבריטית, היית מאמין?" אמר לי פעם בקול חועד. "הבריטים עשו לנו הרבה צרות אבל אילו היינו מאוחדים ולא הייתה בינינו שנאת חינוך הינו גברים עליהם תוך שנים מועטות", הוא הסביר. שנאת החינוך באותם ימים בין יהודים הכאיבה לו מאוד. "אילו היו עוד שניים כמוהו, בית המקדש היה נבנה למרות הכול", אמר לי אדון כהן. "אתה מבין?" הוא הרים את קולו, "אני זכיתי להיות במחיצתו של אותו צדיק". "מיהו אותו צדיק ואילו מעשים עשה?" הסתקרנתי, אך בדיוק באותו הרגע החלה תפילת ערבית.

לשמחתי בתום התפילה קרא אליי אדון כהן והזמין אותי להתלוות אליו. "רק אם אבא מרשה כמובן", הוא הדגיש.

היה זה ערב ירושלמי נעים, את חומה של השמש החליפה חח קרירה. התהלכנו לאט בין סמטאות העיר.

"ידעת שמאחורי כל אבן ירושלמית, מסתתר סיפור חיים?" הוא שאל והצביע על בית קטן בשכונת משכנות ישראל. הינה כאן גר הצדיק הירושלמי. כאן הוא גידל יחד עם אשתו האהובה את 11 ילדיהם. ארבעה מתוכם נפטרו בילדותם... אבל רגע. מדוע אני מקדים את המאחורי? אספר לך על הפעם הראשונה שפגשתי בו. הינה נשב כאן על הספסל. מתחת לעץ התאנה..."

"מיהו אותו צדיק ומה שמו?" שאלתי את אדון כהן.

בע"ה, חמ"ד של חופש תשע"ז
בסימן 50 שנה לאיחוד ירושלים

אדון כהן חייך חיוך קטן ואמר: "אני בטוח ששמעת עליו. הקשב לסיפור ואמור לי אתה את התשובה". וכך סיפר:

"עוד בהיותי נער הצטרפתי לפעילות במחנת. התאמנתי כדי להיות חזקים ולהילחם בבריטים אך לחוץ מזלי נתפסתי בדרכי לאימונים כשבאמתחתי חבה. הבריטים גזחו עליי 6 שנות מאסר. מצב רוחי היה ירוד והחיים בכלא היו קשים. געגועי למשפחתי גברו מיום ליום ולא היה דבר ששימח את ליבי. ואז הוא הגיע, קרב אליי וליטף אותי בעיניו הטובות. אחר אחר בידי והניח אותה על אחת מכפות ידיו. בידו השנייה הוא ליטף את ידי ברכות. הרגשתי גלים של אהבה וחום מתפשטים באברי. הייתי נותן הכול כדי להרגיש ולו רק עוד פעם אחת את אהבתו. או כמה אהבת ישראל הייתה בו".

אדון כהן עצר לרגע ושקע בהרהורים, נדמה לי שהזיכרונות הציפו אותו והקשו עליו לדבר. בליבי קיוויתי שימשיך את הסיפור, אך לא האצתי בו.

"בוא נמשיך ללכת", הוא אמר וקם ממקומו. המשכנו להתהלך בשקט.

"אתה יודע?" הוא הפר את השקט, "בכל אותן שנים שהייתי אסיר בכלא הבריטי הוא בא לבקר אותנו, את האסירים שכה אהב. בשלג המקפיא ובחמסין הצורב בכל שבת וחג הוא הגיע והביא איתו את אהבתו. 'הילדים שלי' הוא כינה אותנו.

אפילו כשביתו הקטנה חלתה במחלה מסוכנת והרופאים ניבאו רעות, הוא בא אלינו. לא אשכח את השבת ההיא לעולם, בזמן התפילה קם פתאום אחד האסירים ואמר: "אני מנדב לבת הרב שלושה חודשים מחיי". קם שני ואמר: "אני מנדב לבת הרב חצי שנה מחיי". קם שלישי ונידב שנה. כל כך אהבנו אותו..."

"ומה קרה לבת הרב? האם הבריאה?" שאלתי בהיסוס.

"או כן. היא החלימה וגדלה וזכתה להתחתן ולהקים בית", אמר אדון כהן וחייך חיוך גדול. "כשקמה מדינת ישראל יצאתי מבין כותלי הכלא ורק אז התגלה לי עד כמה בערה אהבת ישראל בליבו. מי הקשיב למרי נפש האומללים? מי ביקר אלמנות של רבנים בחול המועד,

בזמן שהגעגועים והזיכרונות מתגברים? מי ליטף באהבה פני ילדים? מי ביקר חולים מצורעים ופצועי מלחמה? מי קם בשעת בוקר מוקדמת לברך את מנקי הרחובות ולחמם את ליבם? מי נתן צדקה בסתר ומי הקדים שלום לכל אדם? מי קרב לבבות לאבא שבשמים?" "אני יודע!" קראתי. "רבי אריה לוי!"

אדון כהן צחק בסיפוק ואמר: "ידעתי ששמעת עליו".

מר כהן סיים את סיפורו ואני נפרדתי ממנו לשלום. התחלתי ללכת אבל אז הוא קרא לי. אחז בידי והניח אותה על אחת מכפות ידיו. בידו השנייה הוא ליטף את ידי ברכות. "דע לך שגם בחרנו קיימים צדיקים שבזכותם עוד יבנה בית המקדש. אלו הם ממשיכי דרכו של רבי אריה. אבל כנראה שזה לא מספיק. בית המקדש עדין לא נבנה". הוא אמר בשקט והתבונן באהבה אל תוך עיניי.

בע"ה, חמ"ד של חופש תשע"ז
בסימן 50 שנה לאיחוד ירושלים

הדברים האחרונים שאמר חדרו לי ללב. החלטתי: 'בכל יום אעשה ולו מעשה אחד, אפילו קטן, של אהבת ישראל'. ואם גם אתם תצטרפו אליי, אני בטוח, הקב"ה יצרף יחד את כל המעשים ועם כל האהבה שלנו יבנה את בית המקדש. מוכנים?

הפעלה:

נשב במעגל. נמנה את אחד התלמידים לטובב בקבוק.
המשימה: מי שהפיה פונה אליו צריך לומר דוגמא למעשה שמוסיף אהבת חינוך (אפשר לתת דוגמאות מהסיפור, ממעשיו של רבי אריה) ומי שגב הבקבוק פונה אליו צריך לומר מה לא לעשות כדי שלא תהיה שנאת חינוך.